

Distracții copilărești în incinta sanctuarului

Luni, 9 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Omenirea se distrează ca să mai uite de necazuri, și nu-și dă seama că de fapt distracția o distrage de la preocupări care vizează chiar supraviețuirea neamului omenesc.

Biserica rătăcită are și ea parte de o campanie vastă de distragere de la realitățile teribile ale vremii sfârșitului, începând cu grijile zilei de mâine și terminând cu zelul de a boteza cât mai mulți oameni. În plus, are parte tot mai des de mesaje de avertizare că s-a rătăcit, că trebuie să renunțe la doctrinele specifice și să se întoarcă la mama-biserică pe care a părăsit-o cu atâta ușurătate în 1844.

A existat mereu o atracție specială în acest popor de a încerca o revizuire a schiței profetice din Daniel 8:14, care este chiar temelia credinței noastre. Oamenii văd că timpul se scurge, iar profețiile nu se împlinesc. A doua venire fiind „fericita noastră nădejde,” este normal ca oamenii să-și îndrepte atenția spre acel moment glorios, să caute nodul care să ne scoată basma curată în fața batjocoritorilor de tot felul.

Recent, un alt frate al nostru ne spune cum a devenit el un „adventist fericit” descoperind eroarea din calculul celor 2300 de seri și dimineți. El anunță biserica rătăcitei că acea perioadă profetică se încheie în anul 2009, iar evenimentul legat de acea dată ar fi războiul de la Armagedon.

Au mai fost și alții înaintea lui care au încercat o nouă interpretare a celor 2300 de ani profetici, după ce dr. Ford a pus în discuție integritatea doctrinei sanctuarului. Cu aceeași seriozitate profetică, Larry Wilson avertiza biserica, prin 1992, despre iminența revenirii lui Hristos în 1998, precedată de o serie de dezastre catastrofale începând cu 1994, inclusiv impactul cu un asteroid gigant, ca meniul să fie complet iar audiența mulțumită că autorul respectă schița profetică. Autorul ne asigură că, în situația în care sfârșitul nu va veni în 1998, el va reexamina cu seriozitate schița pe care ne-o propunea. Nu am mai auzit nimic despre el. Apoi a urmat un concetățean de-al nostru din diaspora care, tot pe baza unui calcul revizuit al profeției din Daniel, ne asigură că sfârșitul va fi în 2127, sau așa ceva. Acum, tot un fiu al plaiurilor mioritice ne propune o dată a sfârșitului emanată din revizuirea perioadei profetice de 2300 de seri și dimineți. Anul este 2009, sau imediat după el.

Toate aceste încercări, pe care eu le socotesc distracții, au o slăbiciune fatală: ele neglijează complet versetul pe care se bazează profeția în cauză. Fiecare dintre aceste

propuneri profetice văd încheierea celor 2300 de seri și dimineți ca indicând sfârșitul lumii, deși versetul spune cât se poate de clar: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfântul locaș va fi curățit” (Dan 8:14). Deși expresia „curățit” este încă dezbătută, unii traducători spunând că ar fi corect „justificat,” „refăcut,” „adus la starea de mai înainte,” totuși perioada privește SANCTUARUL și nu revenirea lui Hristos. Desigur, doar dacă nu ținem morțiș să repetăm eroarea mileriților și să susținem și noi că sanctuarul este pământul, care trebuie curățit prin foc.

De ce oare nu se concentrează poporul nostru asupra sanctuarului, așa cum spune profetul, și încearcă să mute intenția profeției asupra celei de-a doua veniri?

Pot fi mai multe motive, dar eu insist că noi repetăm eroarea iudeilor, care „n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu” (DA 161).

Noi privim cu tot atâta mândrie edificiul măreț al doctrinei sanctuarului, cu schița profetică ce ne-a făcut o mișcare internațională și a dat nume și sens misiunii noastre. Deși toată doctrina adventistă gravitează în jurul lui Daniel 8:14, fără de care chiar am fi o șleatcă patetică de derbedei înfumurați, nu este de mirare că noi ratăm tocmai valoarea și puterea ascunse în ecuația pusă pe hârtie de pionieri cu atâta efort și suferință? Nici noi nu înțelegem însemnătatea „clădirii” la care privim cu atâta mândrie, și de aceea punem în dificultate poporul, care se întrebă dacă nu cumva este o greșeală la temelia clădirii. După zeci de ani de predicare adventistă în care „scopul lui Dumnezeu” nu a fost nici măcar menționat, nu este normal ca oamenii să se întrebe dacă totuși doctrina sanctuarului este neproductivă și trebuie reevaluată? Dacă templul este o „pildă,” iar noi nu reușim să vedem învățătura din ea, nu este de mirare că vin unii acum să demoleze tot edificiul, pe care îl socotesc învechit și nefolositor.

În 1844, Dumnezeu a oferit pionierilor o formulă, o ecuație capabilă să propulseze oricând acest popor direct în centrul evenimentelor finale. În ea există puterea creatoare de a face un popor părtaș de natură divină și de a încheia istoria păcatului cu o biruință zdrobitoare a neprihănirii. Când și-a formulat ecuația glorioasă, Einstein a pus pe hârtie doar câteva simboluri, dar în acele simboluri se găsea putere care să zgâlțâie din temelii planeta. Peste patruzeci de ani, formula lui a devenit realitate, iar scepticii au avut ocazia să privească măreția acelei formule modeste pe care o ridiculizaseră.

Formula pionierilor adventiști, că după 2300 de seri și dimineți sanctuarul va fi curățit, putea să ne trimită direct în viitorul glorios al încheierii lucrării. Acum unul dintre noi vine și spune că acea formulă din secolul 19 ne-a trimis în preistoria religiei. Tradițional și ritualistic s-ar putea să fim în preistoria religiei, dar schimbarea formulei, sau maltratarea violentă a lui Daniel 8:14 nu ne va duce nicăieri – mă rog, ne-ar putea duce în creștinismul post-modern, în biserica emergentă a secolului 21, dar în nici un caz la ziua ispășirii pentru cei vii și la nunta Mielului.

Ecuția adventistă este despre curățirea sanctuarului și nicidecum despre a doua venire. Aceasta din urmă depinde total de cea dintâi, și fără ea nu poate avea loc sub nici o formă. Este singura explicație validă a întârzierii celei de-a doua veniri.

Atâta timp cât neglijăm, sau evităm, curățirea sanctuarului în ultima ei fază, a curățirii celor în viață, putem să tragem mult și bine de profeția celor 2300 de seri și dimineți, în toate direcțiile și oricât de violent, că nu vom obține nimic semnificativ.

Doar vom distra atenția acestui popor de la chemarea lui înaltă, aceea de a deveni temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu în ultima demonstrație asupra validității guvernării divine.